„PRELUDIU”, ca „stare de cântec”

(Loredana Baltazar, 21 noiembrie 2007)

Succintă dar relevantă, subtil etajată dramaturgic, prezentarea prof. dr. Grigore Constantinescu detaşa o idee-pivot, argumentată cu un farmec irezistibil prin evoluţia ulterioară a corului **„Preludiu”** pe scena Ateneului Român; cu certitudine, maestrul **Voicu Enăchescu** a aniversat anul acesta, la pupitrul reputatului său ansamblu, nu doar acei prozaici 35 de ani „de activitate” a formaţiei ci, mai elocvent, trei decenii şi jumătate de la naşterea unei idei „care trăieşte prin tinereţe”.

Depăşind momentul unui bilanţ, de altfel relevant, care atesta că, în afara dirijorului său, nici un membru actual al ansamblului nu mai aparţine garniturii de debut, formaţia fiind complet înnoită, concertul din seara de 4 noiembrie a demonstrat – cu brio – perenitatea unui concept, valoarea unei anumite tipologii de arhitecturare sonoră, capacitatea sintetică de a radiografia, la nivel esenţial, particularităţile acelui ethos sensibil specific românesc, într-o reprezentare caracteristică. **„Preludiu”** a pornit, acum 35 de ani, ca un proiect de viitor, dar şi ca un principiu de creaţie, aplicat asupra unui mediu uman exclusiv tânăr; succesiunea permanentă a generaţiilor care s-au perfecţionat la această „şcoală” corală de excepţie a asigurat continuitatea fenomenului, de bază rămânând, cu prioritate, media scăzută de vârstă a membrilor ansamblului, exact criteriul care-i conferă unicitatea.

Perfect portretizat de imaginea emblematică aparţinând lui Nicolae Oancea – „Frumoase zile de tinereţe” – **„Preludiu”** şi-a început concertul aniversar într-o atmosferă renascentistă pentru a parcurge, apoi, istoria muzicii universale, într-un periplu stilistic extins de la genul madrigalului până la cel al suitei folclorice contemporane, străbătând harta unei Europe culturale cu delectante limite asiatice. De la Orlando di Lasso, Claude de Sermisy, Guillaume Costeley, Thomas Morley, Baldassare Donati, Pierre Passereau şi Lodovico da Vittoria la Alexandru Paşcanu, Dan Buciu, Nicolae Ursu şi Dariu Pop, ansamblul a creat punţi sonore între mostre ale literaturii corale de factură laică şi religioasă, printre care au strălucit realmente, cu profundă acurateţe, discursurile pieselor „Languir me fais” (Claude de Sermisy), „Now is the month of Maying” (Thomas Morley), „Il est bel et bon” (Pierre Passereau), „Psalmul 123” (Marţian Negrea), „Aria” (Johann Sebastian Bach), „Păstrăvul” (Franz Schubert), „Necunoscuta” (I. Falik – menţiune suplimentară pentru gradaţia dinamico-armonică şi dozajul timbral absolut fără nici un cusur, generând o versiune interpretativă greu de egalat), „Noapte de mai” (Alexandru Paşcanu), „Visare” (Dan Buciu).

Impresionant „evantaiul” fonic cu trimiteri descriptive emis de „instrumentul” coral mânuit cu abilitate şi acută dăruire profesională de către maestrul Voicu Enăchescu, sonorităţi prin intermediul cărora am traversat cadre pastorale în diverse momente ale zilei, ne-au fost proiectate idile, am intrat în catedrale, ne-am rugat, am visat, am cântat şi am surâs împreună... I-am admirat tehnica de virtuozitate, diversitatea paletei timbrale specifice dominantei stilistice, echilibrul şi graţia tuşelor sonore arcuite cu naturaleţe, disciplina şi permanentul control asupra tuturor parametrilor, claritatea intonaţiei – de o corectitudine exemplară – şi căldura rostirii ce genera, cu rafinament şi sensibilitate, un basorelief de stări emoţionale, subtil contrastante, a căror perspectivă a menţinut viu interesul publicului până la ultima secundă a demersului muzical.

Și, fiindu-i alături, am simțit, o dată în plus, că asemenea momente de Frumusețe muzicală sunt capabile să furnizeze acea mult dorită detașare de marasmul cotidian, înălțând spiritul. Am lăsat, deci, vraja muzicii să ne conducă și am plecat privirea, deschizând, în schimb, ochii sufletului...